KOMISIA EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV

Brusel, 30.1.2007
KOM(2007) 34 v konečnom znení

SPRÁVA KOMISIE RADE

hodnotiaca pokrok oznámený Talianskom Komisii a Rade, ktorý sa týka vymáhania splatných dodatočných poplatkov od výrobcov mlieka za obdobie rokov 1995/96 až 2001/2002

(podľa článku 3 rozhodnutia Rady 2003/530/ES)

SPRÁVA KOMISIE RADE

hodnotiaca pokrok oznámený Talianskom Komisii a Rade, ktorý sa týka vymáhania splatných dodatočných poplatkov od výrobcov mlieka za obdobie rokov 1995/96 až 2001/2002

(podľa článku 3 rozhodnutia Rady 2003/530/ES)

Túto hodnotiacu správu pripravila Komisia podľa článku 3 rozhodnutia Rady 2003/530/ES zo 16. júla 2003 o zlučiteľnosti pomoci so spoločným trhom, ktorú chce Talianska republika poskytnúť svojim výrobcom mlieka[1].

Podľa článku 1 uvedeného rozhodnutia pomoc, ktorú Talianska republika poskytla svojim výrobcom mlieka tým, že za nich zaplatila Spoločenstvu sumu, ktorú mu výrobcovia mlieka dlhovali následkom dodatočných poplatkov za mlieko za obdobie rokov 1995/96 až 2001/02, a tým, že umožnila týmto výrobcom zaplatiť svoj dlh prostredníctvom bezúročných odkladov úhrad počas niekoľkých rokov, sa výnimočne považuje za zlučiteľnú so spoločným trhom za predpokladu, že:

– výrobcovia splatia celú sumu prostredníctvom ročných splátok v rovnakej výške a

– doba splatnosti, ktorá začne plynúť 1. januára 2004, nebude dlhšia ako 14 rokov.

Podľa článku 2 rozhodnutia sa poskytnutie pomoci podmieňuje tým, že Taliansko oznámi celkovú výšku dodatočných poplatkov za príslušné obdobia Európskemu poľnohospodárskemu usmerňovaciemu a záručnému fondu (EPUZF) a tým, že Taliansko odpočíta tento nesplatený dlh v troch ročných splátkach rovnakej výšky z výdavkov poskytnutých EPUZF v novembri 2003, novembri 2004 a novembri 2005.

Taliansko náležitým spôsobom oznámilo celkovú výšku dodatočných poplatkov za príslušné obdobia v liste zo dňa 26. augusta 2003.

Zrážky aktuálneho nesplateného dlhu sa náležite odpočítali z výdavkov poskytnutých EPUZF v novembri 2003, 2004 a 2005.

V článku 3 rozhodnutia sa od príslušných talianskych orgánov vyžaduje, aby každý rok predložili Rade a Komisii správu o pokroku, ktorý dosiahli pri vymáhaní dlžnej sumy od výrobcov, ktorá vyplýva z dodatočných poplatkov za obdobie rokov 1995/96 až 2001/02.

Talianske orgány predložili Rade a Komisii správu v zmysle tohto ustanovenia týkajúcu sa splátky v roku 2004 v liste Ministerstva poľnohospodárstva zo dňa 3. októbra 2005. Táto správa neobsahovala dostatočne aktualizované údaje, ktoré by Komisii umožnili vykonať hodnotenie týkajúce sa kontroly a najmä ďalšieho postupu v prípadoch, kedy sa termín splatnosti platby nedodržal. V liste Ministerstva poľnohospodárstva zo dňa 5. októbra 2006 sa nachádzala správa týkajúca sa splátky v roku 2005, ktorá obsahovala aj požadované aktualizované údaje o splátke v roku 2004.

[1] Ú. v. EÚ L 184, 23.7.2003, s. 15.

PLATENIE POPLATKOV VO FORME SPLÁTOK

Z celkového počtu 25 000 výrobcov dlhujúcich poplatky za sedem období ustanovených rozhodnutím Rady, ktorí však od vnútroštátnych súdov získali rozhodnutie o odložení platby v očakávaní konečných rozsudkov, sa približne 15 200 z nich rozhodlo zaplatiť dlžnú sumu formou splátkového programu. Platba formou splátkového programu bola podmienená zrušením všetkých prebiehajúcich súdnych sporov. Nevyplatenie ktorejkoľvek ročnej splátky bude mať za následok vylúčenie zo splátkového programu a následne zabavenie celej dlžnej sumy výrobcovi spolu s kumulovanými úrokmi.

Dlhy 15 200 účastných výrobcov predstavovali približne 345 miliónov EUR, čo predstavuje asi tretinu z celkovej dlžnej sumy výrobcov na poplatkoch. Zdá sa, že do programu sa väčšinou rozhodli vstúpiť výrobcovia, ktorí v menšej miere produkovali nadbytočné dodávky mlieka. Na druhej strane výrobcovia s výraznejšími nadbytočnými dodávkami mlieka (10 000 výrobcov, ktorým sa účtuje 695 miliónov EUR na poplatkoch, ktoré za tých sedem období dlhujú) sa namiesto toho rozhodli pokračovať v sporoch pred talianskymi súdmi.

Z rozdelenia platieb splatných v 14 ročných splátkach, ktoré sa uvádza v prílohe 3 k správe talianskych orgánov vyplýva, že z celkového počtu výrobcov zúčastnených na splátkovom programe sa 2280 rozhodlo zaplatiť celý svoj nesplatený dlh na poplatkoch v jedinej splátke, čo znamená, že celková výška prvej splátky je o 3 milióny EUR vyššia ako celková výška druhej splátky.

Pri prvej splátke sa 99,6 % splatnej sumy zaplatilo včas a pri druhej splátke to bolo 97,9 % splatnej sumy, čo znamená, že celkovo sa vyzbieralo približne 53,5 milióna EUR. Na základe skúseností s prvou splátkou sa dá očakávať, že konečné percento splatnej sumy pri druhej splátke bude po vykonaní overovacej kontroly vyššie ako sa v súčasnosti zdá.

Zatiaľ čo tieto úrovne splácania poukazujú na všeobecný záujem zúčastnených výrobcov plniť si svoje záväzky, Komisia zastáva názor, že ďalší postup uplatňovaný v prípadoch, keď sa platba neuskutočnila včas, je hlavných ukazovateľom miery angažovanosti štátnych orgánov pokiaľ ide o zabezpečenie riadneho dodržiavania podmienok splátkového programu a o výber celkovej výšky splatných poplatkov. Relatívne nízky počet nezaznamenaných platieb by mal prispieť k rýchlemu ukončeniu kontrol a, kde je to potrebné, k začatiu procesu zabavovania dlžných súm.

Komisia nie je v tomto ohľade úplne spokojná s tým, že výsledky skúmaní vykonaných zodpovednými regionálnymi orgánmi s cieľom overiť stav vyplatenia prvej splátky, ktorá bola splatná 31. decembra 2004, sa nepredložili ešte v 32 prípadoch z celkového počtu 269. Zdá sa, že informácie týkajúce sa presného štádia skúmania v rámci overovania stavu platieb v dlžných prípadoch týkajúcich sa druhej splátky ešte nie sú k dispozícii.

POPLATKY SPLATNÉ ZA OBDOBIE ROKOV 1995/96 AŽ 2001/02 NEZAHRNUTÉ DO SPLÁTKOVÉHO PROGRAMU, KTORÉ SA PREJEDNÁVAJÚ PRED TALIANSKYMI SÚDMI

Už sme spomenuli relatívne nízku úroveň využitia možnosti splátkových platieb, pokiaľ ide o výšku splatených poplatkov. To znamená, že prekážka brániaca okamžitému výberu dlžnej sumy, ktorú spôsobilo odloženie platobných príkazov, o ktorom rozhodli talianske súdy v očakávaní konečného rozsudku, sa týka asi 10 000 výrobcov, ktorým sa vyúčtovali poplatky vo výške približne 695 miliónov EUR a ktorí sa rozhodli pokračovať v súdnom spore.

Keďže výrobcovia, ktorí sa rozhodli pre možnosť splátok, predstavovali viac ako 37 000 faktúr za poplatky[2], ktoré sa súdne prejednávali počas rôznych období, počet zastavených súdnych sporov je výrazný. To by malo prispieť k rýchlejšiemu prerokovaniu zostávajúcich súdnych sporov na súdoch.

O zastavení súdneho sporu ako predpokladu pre vstup do splátkového programu sa rozhodlo v roku 2004. V prílohe 18 k druhej správe sa naznačuje, že v priebehu roka 2005 sa prijali rozsudky v prospech štátu, ktoré sa vzťahujú na poplatky, vo výške približne 191 miliónov EUR. Je to v protiklade s rozsudkami alebo s provizórnymi odkladmi v prospech výrobcov, ktoré sú vo výške približne 37 miliónov EUR. Tieto rozsudky sa týkajú prevažne období, ktoré nasledovali po príslušných siedmich obdobiach uvedených v rozhodnutí Rady.

Komisia očakáva, že budúce správy sa budú osobitne zaoberať súdnymi spormi týkajúcimi sa príslušných siedmich období a poskytnú podrobnosti potvrdzujúce uskutočnenie platby výrobcami, ktorí spor prehrali. Bez týchto údajov nie je schopná správne monitorovať pokrok pri výbere tej časti poplatkov, ktorá nebola zaradená do splátkového programu.

RÔZNE

V správach sa nachádzajú aj ďalšie údaje, ktoré sa netýkajú priamo pokroku pri výbere poplatkov za obdobia ustanovené v rozhodnutí Rady, ale predstavujú všeobecné zlepšenie systému. Ide predovšetkým o výrazné zníženie počtu výrobcov, ktorí zaznamenávajú nadmernú výrobu, a ktorých počet klesol z 12 000 za obdobie rokov 2002/03 na 920 v rokoch 2005/06 (z celkového počtu asi 48 000 výrobcov). Tento pozitívny vývoj však narúša nedostatok trvalo udržateľného zníženia výroby, ktorá je po období poklesu opäť vyššia a v porovnaní s obdobím rokov 2004/05 stúpla za obdobie rokov 2005/06 o 230 000 ton.

Komisia poukazuje na dôležitosť právneho predpisu zavedeného 25. júna 2005, na základe ktorého od uvedeného dňa prechádzajú súdne spory týkajúce sa dodatočných poplatkov výlučne do kompetencie správnych súdov. Podľa informácií, ktoré Komisii poskytli talianske orgány, väčšinu rozhodnutí o dočasnom odklade platieb udelenom v minulosti prijali občianske súdy a zmierovacie súdy. Výrazne nižší počet súdnych sporov, najmä následkom poklesu v počte výrobcov dlhujúcich poplatky, sa rieši výlučne na správnych súdoch, čím sa zaručuje, že štát sa zúčastní na každom prípade.

ZÁVER

Komisia zastáva názor, že pokrok, ktorý dosiahli talianske orgány pri vymáhaní dlžných súm, ktoré vyplývajú z dodatočných poplatkov za obdobie rokov 1995/96 až 2001/02, od výrobcov, je ukážkou primeraného riadenia splátkového programu za predpokladu, že v prípadoch nezaplatenia sa zabezpečí, že regionálne orgány vykonajú všetky overovacie kontroly s požadovanou náležitosťou. Komisia pripomína, že vývoj uskutočnených súdnych sporov za obdobie rokov 1995/96 až 2001/02 a vykonanie konečných rozsudkov potvrdzujúcich výšku splatných poplatkov by sa mali zdokumentovať v budúcich ročných správach.

[2] Informácie získané nezávisle od talianskych orgánov.